

Reggie Naus

De kikkerkol

met tekeningen van Kees de Boer

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

De trol op de achterbank

Pepijn Verhagen zat op de drempel en keek naar zijn vaders jeep. Zijn grote zus Sanne zat achter het stuur. Mendert, hun vader, zat naast haar en was aan het uitleggen hoe een auto werkte. Zodat ze al een beetje voorbereid was als ze straks rijles mocht nemen. Dat was pas over een paar jaar, maar Sanne was erg ongeduldig.

Het was een heel gewone avond, en ook de kinderen en hun vader waren heel gewoon. Het enige wat niet zo gewoon was, was de trol op de achterbank.

‘Vroem!’ schreeuwde de trol. ‘Broem! Vroem! Toet! Toet!’ Hij deed alsof hij een stuur vasthad en aan het rijden was. Daarbij sprong hij zo hard op en neer dat de auto flink door elkaar werd geramd.

‘Kun je even stil zitten, Trubbel?’ vroeg Sanne. ‘Ik kan er zo niks van volgen.’

‘Mag ik ook?’ vroeg Trubbel. ‘Ik zal heus heel voorzichtig zijn. Ik heb altijd al in een echte mens-beesten-kar willen rijden. Vroem! Vroem! Pats! Boem! Krak! Trubbel, de snelste trol van de wereld!’

‘Liever niet, Trubbel,’ zei Mendert. ‘Laten we naar binnen gaan. Jullie hebben vast honger.’

‘Pannenkoekers!’ juichte Trubbel. Hij sprong de auto uit en rende het huis in. Pepijn kon nog net opzij duiken.

Een uur later hadden ze gegeten. Geen pannenkoeken, maar aardappelen met broccoli en champignons. Mendert maakte nooit iets met vlees. Hij hield van de natuur en alles wat daarin leefde. Daarom was hij boswachter geworden. En ook omdat hij weg wilde uit de stad. Nadat de moeder van Sanne en Pepijn dood gegaan was, voelde hij zich daar niet meer thuis.

Trubbel stond voor het aanrecht en tuurde naar de lege borden op tafel.

‘Kun je even opzij gaan, Trubbel?’ vroeg Mendert. ‘Ik wil afwassen.’

‘Maar ik ging jullie net een echte Trolse Bordendans laten zien,’ zei Trubbel.

Mendert sprong snel naar voren om de borden van tafel te grissen. Maar hij was te laat.

Trubbel pakte twee borden en smeed ze tegen de muur, waar ze met een klap uit elkaar spatten. Daarna maakte hij een sprongetje en spreidde zijn armen. ‘Tadaa!’

‘Dat is de Trolse Bordendans?’ vroeg Pepijn.

Trubbel knikte. ‘Ja. En ik krijg honger van al dat dansen. Is er nog eten?’

‘Je hebt al vier borden leeg gegeten,’ zei Mendert. Hij begon de scherven bij elkaar te vege.

‘Ja, pas vier.’ Trubbel zuchtte en wreef over zijn enorme buik. ‘Ik rammel van de honger.’

‘Misschien kun je straks nog een eekhoorn vangen,’ zei Pepijn.

‘Mjam, eekhoorns,’ zei Trubbel. ‘Eekhoorns zijn mijn lievelingseten. Heb ik dat wel eens verteld?’

‘Elke dag een keer of vijf,’ zei Sanne. ‘Maar je zegt dat ook over mollen.’

‘En over pannenkoeken,’ zei Pepijn.

‘En over vuilnis,’ zei Sanne.

Trubbel haalde zijn schouders op. Hij liep naar een vaas die op een kastje stond. ‘Heb ik jullie wel eens de Trolse Vazendans laten zien?’

Snel duwde Mendert Trubbel in de richting van de voordeur. ‘Ik denk dat het tijd is om buiten te gaan spelen!’ zei hij.

Pepijn stond op en volgde Trubbel naar de deur. ‘Ga je ook mee?’ vroeg hij aan zijn zus.

Sanne knikte. Ze trokken hun jassen aan en liepen het huis uit, de avond in.

Het was herfst in het Nevelwoud. Nu was goed te zien hoe het woud zijn naam had gekregen. Laag bij de grond hingen dichte slierten nevel, en de boomtoppen torenden als schimmige reuzen boven de mist uit. Rotsen en struiken waren net spoken.

Het leek alsof van achter iedere boom een bosgeest

naar de wandelaars gluurde. En als Pepijn en Sanne Trubbel mochten geloven, wás dat ook zo. Volgens Trubbel woonden er allerlei vreemde wezens in het bos. Alsof een trol nog niet vreemd genoeg was.

De familie Verhagen had Trubbel leren kennen toen ze net in het Nevelwoud woonden. Pepijn en Sanne waren eerst helemaal niet blij dat ze moesten verhuizen van de stad naar het bos. Maar alles veranderde toen ze ontdekten dat Trubbel daar woonde. Een jonge trol van nog maar 200 jaar oud. Omdat zijn ouders en zijn opa in steen waren veranderd, mocht Trubbel bij de familie blijven wonen. Hun huis stond toch erg afgelegen en er kwam bijna nooit bezoek.

Maar al snel bleek het niet zo makkelijk om met een trol samen te wonen. Trubbel at bijvoorbeeld erg veel. Zo veel dat hij na het eten vaak nog het bos in trok om extra eten op te scharrelen. De Verhagens wilden liever niet weten wat hij dan allemaal naar binnen werkte. Maar vaak kwam hij terug met veren in zijn mondhoek en af en toe zelfs een pluizige staart.

En trollen waren nachtwezens. Dat was ook lastig, want kinderen waren schoolwezens, die 's nachts moesten slapen. Volwassen trollen veranderden in steen als ze in het zonlicht kwamen. Trubbel was daar gelukkig nog te jong voor. Maar hij kreeg er wel hoofdpijn van. En dus sliep hij overdag.

Pepijn had al snel ontdekt dat je niet zo goed kunt

slapen als er een trol naast je bed staat die om de twee minuten ‘Slaap je nog?’ vraagt. Hij zat op school dus vaak half te dutten. Maar natuurlijk vertelde hij dat niet aan zijn vader. Trubbel was zijn beste vriend en Pepijn wilde er voor zorgen dat hij bij hen mocht blijven. En de dingen die hij van Trubbel leerde, waren toch veel interessanter dan de dingen op school.

‘Kijk,’ zei Trubbel terwijl ze door het schemerende Nevelwoud liepen. Hij sprong op een enorme boom die plat tussen de struiken lag. ‘Deze boom is omgevallen omdat er een draak tegen aan is gebotst. Draken letten nooit zo goed op waar ze lopen. Ze zijn best klunzig, behalve als ze vliegen. En ze kunnen er niet tegen als je ze onder hun buik kietelt. Zo is mijn oom Nozzel dood gegaan. Dat was nog eens een grappenmaker, oom Nozzel.’

‘Wanneer is de draak tegen die boom gebotst?’ vroeg Sanne. ‘Een paar honderd jaar geleden?’

Trubbel schudde zijn hoofd. ‘Nee, twee weken geleden.’

Sanne rilde en kwam snel wat dichterbij de anderen staan.

‘Hij is toch zeker niet meer in de buurt?’ vroeg ze.

Trubbel grinnikte. ‘Niet bang zijn. Jullie zijn veilig zolang jullie maar bij mij blijven. Met mij in de buurt kan jullie niks...’ Hij verstijfde en tuurde omhoog naar de top van een boom. Toen likte hij over zijn lippen. ‘Mjam, een lekkere, vette eekhoorn. Tot zo!’

Hij sprong van de omgevallen boom en verdween razendsnel in de struiken.

Pepijn en Sanne bleven alleen achter.

‘Dag Trubbel!’ riep Pepijn de trol na.

‘Sst!’ zei Sanne. ‘Misschien is die draak wel ergens in de buurt!’

Pepijn keek even om zich heen. De takken van de bomen hadden enge vormen in de schemering. Overal om hen heen klonk geritsel. Vroeger dachten de kinderen dat geritsel in het bos alleen maar betekende dat er dieren waren. Konijnen of zo. Maar Trubbel had hun geleerd dat het vaak aardmannetjes of bosgeesten waren. Of erger.

‘Misschien is het tijd om maar eens terug te gaan,’ zei Pepijn een beetje nerveus.

Sanne knikte.

En snel liepen ze in de richting van hun huis.

Een Trollebad

Toen Pepijn en Sanne de volgende dag na school naar huis gingen, was het al schemerig. De dagen werden steeds korter.

Ze namen elke dag de bus vanuit het dorpje Asborn. En daarna moesten ze nog een half uur lopen voor ze thuis waren. Over een zandpad door een dicht dennenbos. In de zomer was dat niet zo erg, maar in de herfst was het een koude, en vooral erg donkere wandeling.

Toen ze halverwege waren, begon het opeens hard te regenen.

‘Rennen!’ riep Sanne. ‘Voor het hele pad weer in een modderpoel verandert!’

Maar het had weinig zin. Al binnen een paar minuten begon de modder tegen hun benen te spatten.

Toen ze eindelijk de open plek op renden waar hun huis stond, waren ze dan ook doorweekt. Ze duwden de voordeur open en gingen snel naar binnen.

Hun vader was al thuis. Hij zat met een kop thee op de bank. ‘Regent het?’ Hij grinnikte toen hij zijn kletsnatte kinderen zag.

‘Nee, hoor,’ zei Pepijn. ‘We hebben gewoon zo hard gerend dat we helemaal nat zijn van het zweet.’

Mendert lachte. ‘Trek maar gauw die natte kleren uit. Dan zet ik een lekker kopje kruidenthee voor jullie. Gemberthee is heel goed voor...’

‘Eh... ik heb geen dorst!’ zei Pepijn snel. Hij liep naar de koelkast en schonk een glas limonade in.

‘Ik ook niet,’ zei Sanne. ‘Ik ga lekker in bad.’

‘Is Trubbel thuis?’ vroeg Pepijn.

‘Hij is in zijn kelder,’ zei Mendert. ‘Maar ik weet niet of je dat “thuis” kan noemen. Volgens mij ziet hij het meer als een soort logeerplek. Ik weet de halve tijd niet waar hij uithangt.’

Toen Trubbel bij hen kwam wonen, zou hij eigenlijk de kamer naast die van Pepijn krijgen. Maar de kelder bleek toch handiger. Niet alleen kwam er geen zonlicht binnen, het was daar ook makkelijker om Trubbel verborgen te houden voor andere mensen.

Niet dat dat hij nou zo vaak in zijn kelder sliep... Hij bleef soms dagen weg. Af en toe sliep hij in de grot waar hij met zijn opa had gewoond. Maar meestal hadden ze geen flauw idee waar hij was. Een trol was te wild om elke dag braaf thuis te zijn.

Pepijn deed de kelderdeur open. Die was in de keuken. ‘Trubbel?’ riep hij vanaf de keldertrap. Hij keek rond. Trubbel had de kelder helemaal zelf ingericht. De vloer was bedekt met een dikke laag zand. Er stonden zwaarden en helmen die Trubbel

had meegebracht uit zijn grot. En aan de muur hingen posters van eekhoorns, mollen en andere lekkere dingen. Er stonden oude meubels en in de hoek een slordig bed.

Trubbel zat onderuit gezakt in een oude stoel. ‘Wat zie jij er nat uit,’ zei hij toen hij Pepijn zag. ‘Heeft er een bergduivel op je gekwijd?’

‘Nee, het regent,’ zei Pepijn.

‘Jammer,’ zei Trubbel. ‘Van kwijl van bergduivels kun je lekkere soep maken.’

Pepijn ging in de stoel tegenover Trubbel zitten. ‘En wat heb jij vandaag gedaan?’

‘Geslapen,’ zei Trubbel. Hij likte zijn lippen af. ‘Ik heb van eekhoorns gedroomd. Hele dikke eekhoorns met asperges in snotsaus.’

Pepijn trok een vies gezicht. ‘Bah, asperges.’

‘En daarna heb ik iets leuks bedacht,’ zei Trubbel.

Pepijn ging rechtop zitten en keek Trubbel aan. Je moest altijd oppassen als de trol iets leuks had bedacht. ‘Wat dan?’

‘Nou, weet je nog dat Sanne vorige week zei dat ik een vies beest was?’

Pepijn knikte. ‘Omdat er opeens een beschimmelde boterham uit je vacht viel.’

‘Die bewaarde ik voor als ik opeens honger kreeg,’ zei Trubbel. ‘Maar ik heb dus iets bedacht om te laten zien dat trollen helemaal niet vies zijn.’

Opeens hoorden ze een harde gil van boven uit het huis.

Pepijn sprong op en rende de trap op, gevolgd door Trubbel.

In de huiskamer zagen ze dat Mendert al voor hen uit naar boven rende. Ze gingen achter hem aan, recht naar de badkamer.

Daar stond Sanne in de deuropening, snikkend en naar adem happend.

‘Wat is er?’ vroeg Mendert.

‘Ik heb de badkamer mooi gemaakt,’ zei Trubbel met een tevreden grijns.

Mendert en Pepijn keken over Sannes schouder de badkamer in. Die was helemaal veranderd. Op de vloer lag een dikke laag modder en de spiegel zat vol met bruine handafdrukken. Trolse handafdrukken. Aan de muren hingen dierenvelen en de badkuip was tot de rand gevuld met modder.

‘W-wat...?’ stamelde Mendert. ‘Onze badkamer! Waarom heb je onze badkamer in een modderpoel veranderd?’

‘Dat is geen modderpoel,’ zei Trubbel. Hij klonk een beetje beledigd. ‘Dat is een echt Trolsenbad. Als je hier een week in blijft liggen, heb je helemaal geen vlooiën meer. En je haar gaat ervan uit de klit.’

‘Ik heb geen vlooiën!’ schreeuwde Sanne. ‘En mijn haar zit niet in de klit!’

‘Zie je wel dat het werkt?’ zei Trubbel.

‘Ik ben niet in dat vieze modderbad geweest!’ riep Sanne. ‘En dat ben ik ook niet van plan!’ Ze draaide zich om en stormde naar haar kamer. Met een klap

smeet ze de deur achter zich dicht.

‘Ik weet het niet zeker,’ zei Trubbel, ‘maar ik heb het gevoel dat ze niet blij is.’